

και να κινδυνεύσω να πληρώσω προστιμον. Άλλα θάπολογηθώ λέγων ότι το μπόλι είνε το μόνον πράγμα, δα το όποιον δέν υπάρχει ανάγκη να ένοχη κανείς τον ιατρόν του, αρκεί να έχη όλίγη προσοχή και όλιγον βορικόν δα την απολύμανσιν.

Και δια πόσα άλλα πράγματα της ιατρικής δέν χρειάζεται ο ιατρός! Το λέγει και ένας καλαις λόγος: «Κάθε άνθρωπος είνε όλιγον ιατρός και όλιγον θεολόγος». Την παροιμίαν αυτήν ειμφορεί κανείς να την συμπληρώσῃ: Κάθε άνθρωπος είνε όλιγον άπ' όλα!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

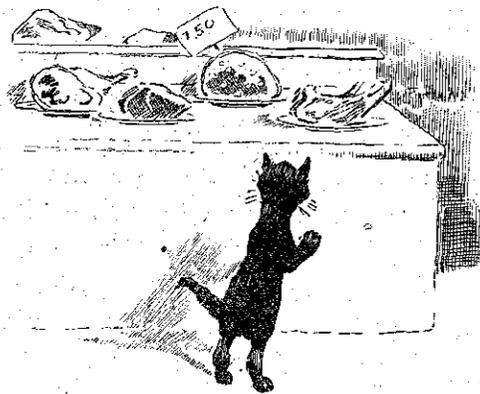
ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΡΑΓΜΑ...

Φαίνεται ότι, είτε από το πολύ τρέξιμο, είτε από τας πολλές συγκινήσεις, είτε από τον πρωϊνον άέρα, που ήτανε κρουστικός, ο Μελάνης μας — ενφ μόλις και μετά βίας εδοκίμαζε τον λαπά που ή Αννέττα του έσερβίριζε, τρείς εβδομάδες τώρα, εις το σπίτι του κυρίου Παλαιτομιδου, — ο Μελάνης μας, που λέτε, ήσθάνθη πως έξυπνοσε μέσα του ή όρεξις της ηλικίας του, όρεξις που ήτο κάτι παραπάνω και από πείνα, διότι πολλόν καιρόν ειχε να φάγη τίποτε νόστιμο.

Και ήτανε πολύ λιχουδής ο καιμένος ο Μελάνης...

«Άπλωνε τὰ έμπροσθινά του πόδια...»
(Σελ. 68, στ. β'.)

Εις το δρομάκι, όπου ευρέθη, ήτο μεγάλη ήσυχία. Όλίγοι άνθρωποι έπερνούσαν, και κανένας σκύλαρος δέν εφαινετο εις τον όριζοντα. Αφού εξεκουράσθη λιγάκι, ο γατάκος μας έξαναπήρε σιγά-σιγά τον όρμον, και από μέσα του έλεγεν, ότι ή τύχη θα τον έβοηθούσε να εύρη τίποτε και να γεμίση την κοιτίτα του.

Δέν επρόφθασε να κάμη πολλά βήματα, και του έμυρισε κρέας!... Τά

ρουθουνάκια του άρχισαν ν' ανοιγοσφαλοδν από ευχαρίστησιν... Έπερνούσε δίπλα από ένα κρεπωλεϊον, όπου έπωλούσαν χοιρινά, σαλάμια, λουκάνικα, φιλέτα και ζαμπόνια — όλα φρεσκότατα, άπλωμένα επάνω εις ένα μαρμαρένιον πάγκον. Άνθρωπος κανείς δέν ήτανε κοντά, όλοι, φαίνεται, για την καλή του τύχη, ειχαν δουλειά μέσα στο μαγαζι. Δέν ειχε παρά ν' άρπάξη την περιστάσιν που του παρουσιάσθη έμπρός του.

«Όταν λέγω περιόσιασιν, έννοώ μίαν χοιρινήν μπριζολίτσιν, άσπρη και ροδοκόκκινη, που ήτανε μαζί με πολλές άλλες μέσα σε μιά πιατέλλα, σαν να του έλεγε «έλα!»

Κ' έλεγεν ο Μελάνης μας από μέσα του να την αρπάξη, και να τρέξη να χωθή μέσα στην άντικυρνή πόρτα, και να την ξεκοκκαλίση. Ειχεν άνασικωθή και άπλωνε τὰ έμπροσθινά του πόδια, όταν μία φωνή, που έβγαινεν από μέσα του, του εφώναζεν άγρια:

—Κάτω τὰ πόδια!

Και τότε θυμήθηκε που ειχεν άκούσῃ την Ίσμήνην, μιά φορά, να διαβάξη εις το βιβλίον της, ότι είνε μεγάλη άμαρτία να παίρνη κανείς το ξένο πράγμα, και ότι όποιος το παίρνει είνε κλέφτης, και τον πηγαίνουν στην φυλακή...

«Εκείνη ή μπριζολίτσα ήτανε ξενή!... Λοιπόν, αν αυτός την επαιρνε, θα εγινότανε κλέφτης!

— Πώ, πώ! Γάλα μου! ειπε.

Και ή εικόνα του Γάλα, με την κάτασπρη σαν χιόνι γουνά του, έφανερώθηκε εις τὰ μάτια της φαντασίας του. Πώς θα έτολμούσε να πάη και ν' άγκαλιάσῃ το άδελφάκι του, αυτός, ένας κλέφτης;... Θα το έλέρονε! Πώς θα έτολμούσε να του εξομολογηθῃ την άμαρτίαν του και να του ειπῃ:

— Το αγαπημένο σου αδελφάκι εκλεψε μιά μπριζόλα!

«Όχι! — έσυλλογίσθηκε από μέσα του ο Μελάνης. — Καλλίτερα να πεθάνω, παρά να μη μπόρω πια να κυτάξω με τὰ πράσινα μάτια μου τὰ γαλανά ματάκια του Γάλα. Είνε, βέβαια, πολύ όρεκτικὴ αὐτὴ ή μπριζόλα, και...»

Αὐτὴν την στιγμήν, ο κρεσπώλης έπλησίαζεν εις τον πάγκον του με την μαχαίραν του, και ο φιλαράκος μας άμέσως το έβαλε στα πόδια, δια να ξεφύγη και από την μαχαίραν και από τον πειρασμόν!...

(Έπεται συνέχεια)

«Πώς σ' εφώναζαν οι άνθρωποι του φεγγαριού;»
(Σελ. 58, στ. 6').

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ο πατέρας της Μάγγης δέν ήτο από μικρός καλλιεργητής οράτσου. Ειχεν ανατραφῃ εις την πολιτείαν της Μαινης, εις τόπον με χειμώνας δριμυτάτους, με έδαφος άχαριστον. Ειχεν έκπαυθευθῃ αρκετά καλά και έσχεδιαζε να γίνῃ δικηγόρος.

Άλλά ειχε πνεύμα πολύ τυχοδιωκτικόν, και ή ζωή των πόλεων δέν ήργησε να τῷ γίνῃ άπεχθής. Του συνέβη κάτι, το όποιον τον ελύπησε πολύ, και τότε έ-

στρεψε και αυτός την ράχιν προς τον πολιτισμόν, και έφυγεν, εις την τύχη, προς το μέρος των μεγάλων βουνών. Επί τινα έτη έκαμε το εμπόριον των γουναρικῶν, ριψοκινδυνεύων εις τας παγωμένας χώρας, άδιαφορών έντελειον αν θα έχανε την ζωήν του, ελάχιστα συλλογιζόμενος τους ιδικούς του, και την μητέρα του ακόμη, την όποιαν μόλα παῦτα πολύ αγαπούσε. Και όταν έκουράσθη να κάμη τον παιδεύτην των άγριμίων και ν' αδελφόνεται με τους Ίνδους, των όποιων ειχε μάθη μερικὰς διαλέκτους, επανήλθεν εις μέρος ολιγώτερον άγρια. Έσκέφθη να γίνῃ μεταλλευτής, αλλά ο καλός καιρός των χρυσωρυχείων της Καλιφορνίας ειχε περάσῃ πλέον. Η καλλονή του τόπου εις τους πρόποδας των Βραχωδῶν Όρέων τον ειλκυσε. Έγινε λοιπόν εκχερσωτής, εγχατεστάθη δηλαδή εις γαίαις ακαλλιεργήτους, εζήτησε να του τὰς εκχωρήσῃ ή Κυβέρνησις, και εκτίσε μίαν καλύθην δια να κατοικῃ.

Επέφασαν μερικά χρόνια. Η παντελής έρημία της χώρας εκείνης, όπου ειχεν άρχισῃ να τρέφῃ άμέτρητα κοπάδια, του ήρεσε κατ' άρχας. Κατόπιν, έσκέφθη να δημιουργήσῃ εκεί την οικογενειακήν του έστίαν. Ένωμεύθη μίαν Καλιφορνιανήν, αρκετά ταπεινού γένους, και τέλος, ένάλεσε πλησίον του την μητέρα του, ή όποία ειχε μείνη χήρα και χωρίς άλλο παιδί από αυτόν.

Η κυρία Χάρδου έφερε τότε, μαζί με

τά πράγματά της, μερικά κιβώτια γεμάτα με βιβλία, τα όποια ήσαν άλλοτε του Τζαν. Τα εκύτταζεν αυτός μ' έν είδος περιεργείας, άπορών και ο ίδιος πῶς, εις την νεότητά του, ειχε συμβῆ να λατρεύῃ την άνάγνωσιν. Ειχε γίνῃ ήμίμαγρος πλέον και δέν αγαπούσε παρά την τρελλήν ήπειρασιαν μέσα στα λειβάδια ή επάνω στα δρομάκια των βουνών. Επνίγετο μέσα στο σπίτι του, όπως ήσθάνετο ότι επνίγετο εις τὰς πόλεις. Η έρημία, ή σιωπή, το μεγαλείον των άπεράντων διαστημάτων και του καθαρού ουρανού, του έλεγαν περισσότερα πράγματα παρά όλα τὰ βιβλία του κόσμου. Ο Τζαν Χάρδου ήτο ποιητής, εις το είδος του δέν το εραντάζετο όμως ότι ήτο. Λοιπόν, οι περιφρονημένοι τόμοι έρριφθησαν εις μίαν άποθήκην, όπου εξωρίζοντο τὰ άχρηστα επιπλα και αί παλιές κασέλες.

Ο πρωτότοκος υιός του Τζαν Χάρδου ανεκάλυπεν αυτόν τον κρυμμένον θησαυρόν. Ητο δεκατεσσάρων ετών, όταν εδήλωσεν εις τον πατέρα του ότι ήθελε να τον στείλουν εις το οικοτροφείον. Ο Τζαν Χάρδου ήσθάνθη όλον το μίσος του έναντιον του πολιτισμού να εξυπνάξῃ εξανα, κ' έγινεν έξω φρενών από τον θυμόν. Ο υιός του Χάρδης άφησε να περάσῃ ο θυμός. Ο πατέρας του τον ένομισε νικημένον, αλλά ένα πρωί ο Χάρδης έφυγεν ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να ζητήσῃ πενήταρον από τον πατέρα του. Επήγγινε να εργασθῃ και να εύρη τὰ μέσα να σπουδάσῃ. Μετά δύο έτη, ο δευτερότοκος υιός, ο Φιλ, επήγε να τον συναντήσῃ. Ο τρίτος, ο Τωμ, έπεριφρονούσεν άπ' έναντίας τὰ βιβλία και εκείνους που τὰ διαβάζουσαν. Έγινε δέ, εις όλα, ο ύπαρχηγός και τόποτηρητής του πατέρα του.

Η Μάγγη, όταν ήλθεν ή σειρά της, ανεκάλυψε και αυτή τὰ βιβλία, μισοφαγωμένα από τους ποντικούς. Και έγινε μανιώδης σιτανανώστρια.

Την πρώτην φοράν που εδειξεν εις την Σελήνην ένα βιβλίον, ή μικρούλα επροσπάθησε να διαβάσῃ, αλλά δέν το κατώρθωσε.

Τότε ή κυρία Χάρδου ανέλαβε να διδάξῃ το άγνωστον κορίτσι. Κάθε πρωί, τὰ δύο κορίτσια εκλείοντο εις το δωμάτιον της γιαγιῶς, και αυτή, με αξιοθαύμαστον ύπομονήν, έδειξε τὰ γράμματα εις το Φεγγαρόπαιδο, και του εδειξε πῶς να τα συλλαβίξῃ και έπειτα πῶς να προσφέρῃ τὰς συλλαβὰς ήνωμένας εις λέξεις.

Μίαν εβδομάδα περίπου, ή Σελήνην εκάθητο και ήκουε, σαν αστισιμένη, φοβισμένη και δειλή. Έπειτα, εξαφανα, επήρε το βιβλίον από τὰ χέρια της διαδασκαλίσης της, και, με τρουλιώματα και κομπιάσματα, εδιάβασε, αλλά με γαλ-

λικήν προφοράν μίαν σελίδα όλόκληρον. Η Μάγγη επηδούσεν από την χαράν της. Επί τέλους ή Σελήνην δέν θ' άργούσε να γίνῃ πραγματικῶς φίλη και συντρόφισσά της.

Η Σελήνην ειχε μάθη να διαβάξῃ, ειπεν ή κυρία Χάρδου, όσο γι' αυτό, σε βεβαιώνω μόνον που τὰ ελησημόνησεν όλον. Αφού όμως της ήλθε πίσω ή μήμηρ δια τὰ γράμματα, θα της έλθῃ σιγά-σιγά και δι' άλλα πράγματα. Καμιά μέρα ή Σελήνην θα μάς πῇ το αληθινό της όνομα και θα θυμηθῃ την πατρίδα της.

— Πές μου... ειχες βιβλία στο φεγγάρι;

Άλλά, κάθε φοράν που ή Μάγγη της έκαμνε λόγον δια το φεγγάρι, ή μικρούλα δέν άπαντούσε.

Διαφορετικὰ συνέβησαν τὰ πράγματα, όταν ή κυρία Χάρδου της έγραψεν αριθμούς επάνω εις μίαν πλάκα δια να κάμη πρόσθεσιν. Η προπαίδεια της Αριθμητικής είνε ή ίδια εις όλα τὰ μέρη της γῆς. Η προφορά της γλώσσης δέν έχει καμμίαν σημασίαν δια τὰ σημεῖα των αριθμῶν. Επήρε λοιπόν την πλάκα ή Σελήνην κ' εκάθησεν εις μίαν γωνίαν. Εκεί την άφισαν μόνην της, χωρίς να την ενόχλησουσαν.

Επειτα από όλίγην ώραν εσηκώθη κ' έφερε την πλάκα εις την κυρίαν Χάρδου.

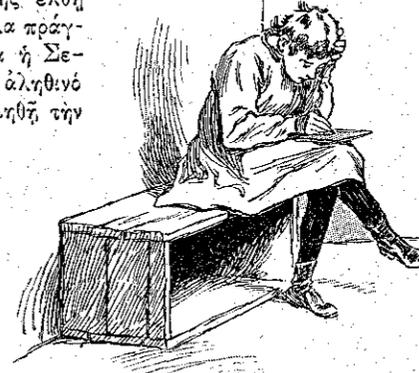

«Τῆς έμαθε την τέχνην πῶς να παχαίνῃ...» (Σελ. 69, στ. γ'.)

Η πρόσθεσις ήτο καμωμένη και καλά καμωμένη, αλλά το κορίτσακι έφαινετο σχεδόν άρρώστημένο από τον κόπον. — Έξοχα, Σελήνην μου. Σου ειχαν μάθη να λογαριάζεις, και ότι ειχες μάθη θά σου επανέλθῃ μαζί με την ύγειαν.

Φθάνει όμως σήμερα. Πήγγινε να παίξῃς με την Μάγγη.

Η Σελήνην δέν εζητούσεν άλλο καλλίτερον. Ητον ή χαρά της να ξεφεύγῃ έξω από το σπίτι, να τρέξῃ, να αισθάνεται τον χαρωπόν ήλιον επάνω εις τὰ μάγουλά της και το κεφάλι της με τὰ κοντά μαλλιά, ήτον ίδιως ευχαριστημένη, διότι εκαταλάβαινε ότι της έλεγεν ή Μάγγη και ειμφορούσε και αυτή να φλυαρή με και άγγλικά πολύ περίεργα, τὰ όποια συγγα έκαμναν την φίληνάδα της να γελά.

«Επήρε την πλάκα ή Σελήνην... (Σελ. 69.)

Τὰ δύο κορίτσια ήσαν πολύ αγαπημένα. Όλοι τώρα ειχαν τόσο συνήθειαν να τὰ βλέπουν μαζί, ώστε, αν ή Σελήνην ετύχαινε να εξαφανισθῃ τόσο μυστηριώδως όπως ειχεν έλθῃ εις τον κόσμο, όλα τὰ μέλη της οικογενείας Χάρδου θα έλυπούντο πικρά, σαν να εξαγαν κανένα από τους δικούς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. ΑΙ ΔΥΟ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΕΣ

Εις το κτήμα του Τζαν Χάρδου δέν υπήρχε θέσις δια τους άργούς. Η Μάγγη έβοηθούσε την μητέρα της. Τώρα που ή Σελήνην ειχε θεραπευθῃ, επρεπε να εργαζέται και αυτή. Τὰ δύο κορίτσια ήσαν αγχώιστα πλέον.

Η κυρία Τζαν Χάρδου ειχε μίαν ειδικότητα. Ένας Γάλλος ξενοδόχος του Αγίου Φραγκίσκου, στενοχωρούμενος διότι δέν εύρισκεν εις τον τόπον εκείνον παρά κάτι κοιλιολόρικα πουλερικά, κοτόπουλα από εκείνα που βλέπει κανείς κρεμασμένα εις τὰ μανάκια της Αμερικής, κίτρινα, μακρολαίμικα και δίχως κρέας, επροσπάθησε να εύρη καμμίαν έξυπνην οικοκυράν εις την έξοχόν. Επέτυχε να εύρη την κυρίαν Τζαν Χάρδου και της έμαθε την τέχνην πῶς να παχαίνῃ τὰ πουλερικά, πῶς να τὰ κάμη όρεκτικώτατα, και πῶς να τὰ μαζῇ, χωρίς να τὰ ζεματίξῃ. Της εζήτησε επίσης και φρέσκο βούτυρο, δέν εύρισκεν άλλου παρά μόνον αλατισμένο. Το ξενοδοχείον του έγινε της μόδας, και ή κυρία Τζαν Χάρδου δέν επρόφθαινε να προμηθευθῃ τὰ πράγματα που της παρήγγελλεν ο ξενοδόχος.

Με αυτόν τον τρόπον ή μητέρα της Μάγγης ειχε τὰ άτομικόν της εισοδήματα. Ο σύζυγός της την άφινεν απόλυτον κυρίαν εις το κοτέτσι και το γαλα-

Ἐθνικὸν Ὑμνον, Ἐθνικὴν Σημαίαν, Νόρμαν καὶ Βαβυλίαν. — Ἡ Ἑλληνὶς μετὰ τὴν Νεογέννησιν τῶν Ἀρχαίων — ἡ Δουκίσσα τῶν Σαλομών μετὰ τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, Δάστην τοῦ Ἀπείρου, Κίτρινον Ντόμινο, Κόκκινον Ἀσπιδίου καὶ Ὀρεινὸν Παρθένον. — Ἡ Μπουμπουλίνα μετὰ τὴν Ἀφραν, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Πτερωτὸν Ὀρεινὸν, Ἀθήνην καὶ Ὀρειοπόλιον Ψυχὴν. — Ἡ Μαγαμένη Γαζία μετὰ τὸν Ἀμιμιχίον Γελοιοποιὸν, Μόστρα τῆς Ἐλευθερίας, Διακροθεῖσαν Ἀρσακίδα, Φίλημα Σκίας καὶ Ἀφραν τῆς Ἐλευθερίας. — τὸ Σήμα τῆς Διαπλάσεως μετὰ τὸ Σευτενιμένον Ἑλληνοπόλιον, Ἀμύμητον Γελοιοποιὸν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν. — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος μετὰ τὴν Παγομένην Φλόγα, Δερμὸν Φίλιας, Μαύρον Ἀετὸν, Κυανοὺν Σαπλάιον καὶ Νύκτα τῆς Καστέλλας. — ὁ Γαλαξίας μετὰ τὸν Δοκίμιον Φίλιας, Μαύρον Ἀετὸν, Ἑλληνα Στρατιώτην, Χρυσὸν Μόσχον καὶ Ὀρειοπόλιον τῆς Δόξης. — Ἡ Ἑλληνικὴ Καρδία μετὰ τὴν Διακροθεῖσαν Ἀρσακίδα, Ἐθνικὴν Σημαίαν, Πτερωτὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Τέγγραν καὶ Ἀγνήν Καρδίαν. — Ἡ Ἐσμεράλδα μετὰ τὸ Ἀφροσιφανομένον Κῆμα, Ἰουδοποιὸν Σανδούλαν, Βροτὴν τοῦ Διός, Δικέφαλον Ἀετὸν καὶ Σευτενιμένον Ἑλληνοπόλιον. — τὸ Πτερωτὸν Ὀρεινὸν μετὰ τὸ Ὀρειοπόλιον Ψυχὴν, Ἀμύμητον Γελοιοποιὸν, Ἀγαμέμνον Σπάρτον, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ Δουκίσσαν τῶν Σαλομών. — Ἡ Ἐρωσις μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Διός καὶ Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ. — τὸ Ἐθνικὸν Ὀρεινὸν μετὰ τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν, Ὀρειοπόλιον τῆς Δόξης, Ἀστρὸν Αἰθρίας Νυκτός καὶ Ἐθνικὴν Ἀμυγαν. — ὁ Φλοισβὸς τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸ Διακροθεῖνον Τριαντάφυλλον, Ροδοπαίαν Ἀφραν, Ἰουδοποιὸν Ἀστυ, Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ Ἐσμεράλδα. — ὁ Δουκίσσαντος Αἰγαλιός μετὰ τὴν Νύκτα τῆς Καστέλλας καὶ Φλογετὸν Ἀκακίαν τοῦ Σούλου. — Ἡ Ἐλικωνίας Παρθένος μετὰ τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, Ἀφραν τῆς Ἐλευθερίας, Μαγαμένην Γαζίαν καὶ Θεὸν τῆς Ἀγάπης. — ὁ Ἑλληνοπόλιος Παιὼν μετὰ τὴν Διακροθεῖσαν Ἀρσακίδα, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Κίτρινον Ντόμινο καὶ Πολυθέλητον Νεότητα. — τὸ Αἰδέριον Πλάσμα μετὰ τὸν Δάστην τοῦ Ἀπείρου καὶ Ἐθνικὴν Ἀμυγαν. — ὁ Μέλλων Διπλωμάτης μετὰ τὴν Ἐθνικὴν Ἀμυγαν, Ἀναίσθητον Καρδίαν, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ Ὠραίων Τουρλίδα. — τὸ Ὑπερ Πατριδὸς μετὰ τὴν Δουκίσσαν τῶν Σαλομών, Κρεβλήν, Δάστην τοῦ Ἀπείρου, Δουκίσσαντος Αἰγαλιὸν καὶ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας. — Ἡ Ἀπτερος Νίκη μετὰ τὴν Νύκτα τῆς Καστέλλας, Διακροθεῖνον Τριαντάφυλλον, Ὀρεινὸν τῆς Πατριδὸς καὶ Γλυκὸ Φιλάκι.

Ἡ Διάπλασις ἀνατάξει τὸς φίλους τῆς Ποιητῆν τοῦ Παρρασσῶ (εὐχαριστῶν διὰ τὸ ἑσπάρδωμα). Ἐρωσις (εὐχαριστῶν δι' ὅσα γράφεις εἰς τὴν σχολὴν τῆς Χάλκης ἔγω πολλοὺς συνδρομητὰς). Ἐλυδοφόρον ([EE]), αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν ἐλπίζω ὅτι φέτος θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Μαγαρίαν Κ. (χρῆμα νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ σὲ γνωρίσω) ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κάμῃς εἰς ἄλλο ταξίδι. Θεσσαλικὸν Ἀστὴρα (νὰ φυλάξῃς τὴν Μετοχὴν σου καὶ ἴσως ἀργότερα εὐρὴς ἀγοραστὰς) ὄχι, ἄλλον μετὰ τὸ ἐπάνω σου δὲν ἔχω. Πτερωτὸν Ἀγγελιοφόρον ([3E]) διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν. Ἑλληνικὸν Παιῶνα ([EE]) διὰ τὴν ὠραίαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν. Κροναλλίον Σαπλάιον ([3E]), ἡ ἐπιστολὴ σου μετὰ κατηγόρησιν φίλησέ μου τὸ Φλοισβίον Ρυθμῶν. Ρόδον τοῦ Χειμῶνος (ἔστειλε) ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ εἰς τὸ ἴον φῶλλον, σὲ πληροφορεῖ περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν ὅχι, μεταφράσεις δὲν εἴμπο

ρεῖς νὰ στέλλῃς) Ἐσοφῶντα Μ. (ὁ καιρὸς δὲν παρήλθε) πρέπει νὰ πάρῃς ἀπὸ τῶρα ψευδώνυμον, ἂν θέλῃς νὰ συναγωνισθῇς εἰς τὸ δημοφῆρισμα τοῦ 1906. Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας (ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους νὰ μὴν εὐρὴν ἕνα τουλάχιστον ἀγοραστὴν κουπουνοῦ καὶ τότε θὰ πάρῃς ἀπὸ αὐτὸν 65 λεπτά, καὶ ἐπὶ μίαν τριμηναίαν τὴν Διάπλαιν δωρεάν ὥστε τότε δὲν χάνει τίποτε.) Μαγαμένην Γαζίαν (πραγματικῶς, ὁ κ. Φαίδων μοῦ εἶπε πολλὰ καλὰ διὰ τὰ ἔργα τῆς ἀδελφῆς σου βλέπω ὅμως ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου, ὅτι καὶ σὺ θὰ βαδίσης ἐπὶ τὴν ἕξιν τῆς). Ἀπτερος Νίκη, Μέλλων Διπλωμάτης, Κορυνοκόρυθος (ἂν στείλῃς τετραδίου ἀπ' εὐθείας, ὅα, σὲ θεωρῶ καθυστεροῦντα καὶ δὲν θὰ σὺ δημοσιεύω πλέον προτάσεις ὥστε δὲν πρόκειται ἀνὰ σ' ἐνονήσων.) Μεγάλην Ἑλλάδα ([EE]) εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις πολλοὺς χαριετισμοὺς εἰς τὸν Νυκτοκόρα. Οὐρανίαν Κ. Σ. (νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν πρότασιν, συναποστέλλουσα καὶ 1 φρ. διὰ δικαίωμα ψευδωνύμου) Σημαίαν τοῦ Φωτός κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Μαρτίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των, οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλους, ὡν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.]

101. Δεξιόγραφος.

Τὴν πρώτην-πρώτην χωριστὰ τῶν συλλαβῶν. [μου βάλε, Αἱ δύο ἄλλαι μένουσαι κάμουν μεγάλον κρότον.]

Ἐν ἔθνικόν ἐπίθετον τὸ ὄλον, νῦν καὶ πάλαι, τοιοῦτος δὲ ὁμηρικὸς εἰς ἦρωες ἐκ τῶν πρώτων.

102. Αναγραμματισμός.

Κατοικιδίον τι εἶμαι
 Ὅπως ἔγω ἂν μ' ἀφίσης,
 Ἄν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς
 Καὶ με ἀναγραμματίσῃς,
 Ἄγριόν τι θ' ἀποκτήσης.

103. Ρόμβος.

1. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ὁ ῥόμβος
2. Τὸ δευτέρον μου εἰς θεὸς ἀπ' τῆ Μυθολογίας
3. Λάσπη καλεῖται, φίλε μου, τὸ τρίτον μου κινῶν,
4. Τὸ τέταρτόν μου βρίσκεται σὲ καθεμίαι οἰκία
5. Μικροὶ μεγάλοι ἐκτελοῦν ὅσα ἐγὼ προστάζω
6. Καὶ μ' ἕνα, τέλος, κτητικὸν τὸν Ῥόμβον.

104-105. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀντάλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλας τόσας λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν, τῆ ἀντάλλαγῇ ἐνὸς γράμματός δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλας τόσας:

Μαγία, Πύρρος, ἔρανος, ἀκριτος.

106. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν:

1. Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
2. Πηλὸν.
3. Ζῶον ἀγρίον.
4. Κοινόπολις τῆς Ἑλλάδος.
5. Πέρσης στρατηγός.
6. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

107. Τονόγραφος.
 Ἄν τὸν τόνον ἀνατίσῃς,
 Ὅθ' ἰδῆς παῖ θὰ τὰ γάστῃς
 Πόλις Ἐδρωπαϊκῆ
 Νὰ σοῦ γίνῃ... μετοχὴ!

108. Ἐπιγραφή.
 Ο Δ Ι Σ Ε Υ
 Α Ε Μ Ε Ω Γ
 Τ Η Ο Σ Τ Ρ
 Ε Σ Τ Ω Ι Ι

109. Μικτόν.

νς - τ - σγν - ει - ου - αει
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βευχωμένου Λέοντος

110. Γρίφος.
 ΜΟ Ν ΝΚ
 Ν x ΜΟ τέλους
 Ἐστᾶλη ὑπὸ Ὁρφέως Α. Ναδῆ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52.
 581. Σεμέλη (σὲ μέλει). — 582. Δάμων-Δαίμων. — Γάιος - Λάιος - Μάιος. — 584. Δαμιανός - μαϊδανός. — 585. Σοφία. — 586. Ἡ βάρκα καὶ ὁ βαρκάρης.
 587. ΑΛΦΑ (πᾶΦΛΑξον...) 588. Ἐλαδίων (πᾶΝΩ ΕΛπίξω) τος, ἐλάτη, ΦΩΝΗ (ἀγαθὴΝ Ω Φίλοι) ἔλαττον. — ΑΝΗΡ (ἌΡΗΝ Ἄητητον) 589—590.
 1. Θάρος, Πάρος, πόρος, ὄρος, ὄλος, ἔλος, μέλος, μέσος, Νέστος, νέος, θέος. 2. Βάθος, λάθος, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Κύρος, κύδος, ββος, ἕρος. — 591. Διότι ἡ λέξις ἄλλας εἶνε μέρος τῆς λέξεως ΘΑΛΑΣσα. — 592-593. 1. Ἡ Δράμα (δράμα.) 2. ὁ Ἀρχάγγελος. — 594. ΠΕΛΛΑ - ΑΥΛΙΣ (ΠΑρασκευή, ΠΕΥξη, κάΛΛος, ἌμαΛια, ἌθανΑΣτος.) — 595. Μετὰ τὸν Θεὸν ἢ Πατρί (Μετὰ τὰ το - νθε - ὦν ὑπ' α'! τρίς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐννοεῖται εἰς χρῆσιν Ἀγγελίαι στέλλονται ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ἢ μετὰ ἀντιτίμον ἑλλείπει, δὲν δημοσιεύονται.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δευτέρια πανταχόθεν. — Nicolaos Argyriou, pension «Zographia», Philippople (Bulgaria). (5'—21).

Εὐχόμεθα τοῖς συνδρομηταῖς καὶ συνδρομητριαῖς εὐτυχῆς τὸ Νέον Ἔτος. — Μεγάλη Ἑλλάς, Νυκτοκόραξ. (5'—22).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Μαγαρίτα Στέφα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κομψότατον βιβλίον ἐκ σελίδων 200 καὶ ἄνω με καλλιτεχνικὸν ἐξέφυλλον διχρόμιον.

Θὰ εἶνε ἔτοιμον τὴν 15 Μαρτίου

ΘΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡΑΓΚΑ ΤΡΙΑ

Ἄλλὰ οἱ ἐγγραφομένοι ἀπὸ τοῦδε συνδρομητὰι προπληροῦνται φράγμα δύο (2) μόνον, καὶ λαμβάνουν μέρος καὶ εἰς τὸ μικρὸν λαχέιον. (Ἴδε Ἀγγελίαν.) Παραγγελία δεκταὶ καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰωάννου Ζωγράφου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρᾶσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Ἐτήσια... φρ. 8,—	Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος... » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50	
Τρίμηνος... » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—	
Αἱ ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		
Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος	Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1906	Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 10
	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδρηαίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον.

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)
 Κατὰ τὰς δύο τῆς αὐγῆς ἢ σελήνης ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν. Ἦτο εἰς τὸ τελευταῖόν τῆς τέταρτον καὶ τὸ φῶς τῆς εἶχε γίνῃ ἀμυδρότατον.
 — Ἐπρεπε ὅμως νὰ περάσωμε τὰ στενὰ τῶν ρηχῶν, πρὶν ξημερώσῃ! εἶπε με θυμὸν ὁ Κλαβαριάν.
 Ἄλλὰ πῶς ἤμποροῦσαν ἄποπειραθοῦν τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην διάβασιν χωρὶς τὴν βοήθειαν δεξιῶν πιλότου;

Τὴν στιγμὴν ποῦ εἶχαν ἀνακινήσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἡ Θεία Πρόνοια ἤλθεν εἰς βοήθειαν των.

Μία βάρκα μετὰ πλήρωμα ἀπὸ Ἰνδοῦς ψαράδες, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν λιμένα διευθυνομένη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Ἐπληστάζε, χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ, πρὸς τὸ πλοῖαριον τῶν φυγάδων.

— Προσοχὴ! ἐφώναζεν ὁ Ἰάκωβος πρὸς τοὺς συντρόφους του. Νὰ τί μᾶς χρειάζεταιται.
 Ἀνέκοψαν τὸν δρόμον των, καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ βάρκα τῶν ψαράδων ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὰ νερά των, ὁ Ἐβελ καὶ ὁ Οὐστχρίτζ τὴν ἐπιάσαν με τοὺς γάντζους των.

Οἱ Ἰνδοὶ κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξαν, ἀλλὰ κατόπιν ἠσύχασαν, μόλις ὁ Βάσκος, ὁ ὁποῖος ὤμιλοῦσεν ἀρκετὰ εὐχερώως τὴν γλῶσσάν των, τοὺς ἔδωκε νὰ ἐνοήσων τί εἶδους ὑπηρεσίαν ἤθελαν ἀπὸ αὐτούς. Ἐγιναν λοιπὸν εὐπειθεῖς πιλότοι τῶν φυγάδων καὶ τοὺς ἐρρυμούλησαν ἕως πὸ ἄλλο ἄκρον τῆς στενῆς διόδου τῶν ρηχῶν, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ τέσσαρες Γάλλοι δὲν εἶχαν πλέον νὰ φοβηθοῦν μὴ τοὺς κυνηγήσων καὶ

τοὺς συλλάβων οἱ ἐρυθρο-χιτώνες Ἀγγλοὶ. Τότε δὲ ἐπὶ τέλους ὕψωσαν τὸ πανί των. Ἦτο καιρὸς πλέον. Ἐπὶ τέσσαρας σχεδὸν ὥρας, ὁ Ἐβελ, ὁ Οὐστχρίτζ καὶ ὁ μαρκησίας ὁ ἴδιος εἶχαν κωπηλατήσῃ χωρὶς διακοπὴν, τὰ δάκτυλά των δὲν εἶχαν ἀπίσῃ διόλου τὰ κουπιά. Αἱ παλάμαι των ποῦ εἶχαν ξεσηνηθῆσῃ αὐτὴν τὴν κουραστικὴν γυμναστικὴν, ἦσαν σκεπασμένοι μετὰ εὐσεβάλας, ποῦ ἔκαιαν φοβερά.

Ἐπρεπε νὰ κανονίσουν ὅσον τὸ ταχύτερον τὴν πορείαν των καὶ νὰ λάβουν μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

«Τὴν ἐπιάσαν μετὰ τοὺς γάντζους των...» (Σελ. 73, στ. α'..)

Πραγματικῶς, αὐτὴ ἡ φυγὴ πρὸς τὸ πέλαγος, μετὰ μίαν λέμβον πολυτελείας δέκα τόνων, ἦτο ἡ τρελλοτέρα παραδρομὴ ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ κάμουν. Μόνη ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας ἦτο πραγματικῶς ἰκανὴ νὰ παρασύρῃ λογικοὺς ἀνθρώπους εἰς παρομοίαν περιπέτειαν, ὅπου εὐρίσκοντο ἠνωμένοι ὅλοι οἱ τῆς θαλάσσης κίνδυνοι.

Διότι δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα νὰ ἀψηφήσων οὕτω τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης, δταν μάλιστα αὐτὴ ἡ θάλασσα εἶνε ὁ Ἰνδιλὸς ὠκεανός, μέσα εἰς μίαν καρυδόφυλλον ποῦ τὴν σαρόνουσαν τὰ κύματα, εἰς τὸ ἔλεος τῶν κυκλώνων, τῶν τυφῶνων, τῶν σφάγων — ὅπως λέγονται ποικιλοτρόπως αἱ φοβεραὶ ἐκεῖναι βοταιπραγίαι τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς θύβης, ἢ ὅποια φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ κράτος καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ἐκλογῆς του, — καὶ κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα τοῦ ἔτους, ὅτε συνηθέστερον ξεσποῦν ἐκεῖναι αἱ ἀνεμοζάλαι.

Πραγματικῶς, ἐπιλησίαζε τὸ θερινὸν ἠλιοστάσιον, ἢ ἐπιφωτῶτερα ἀπὸ ὅλας στιγμῆς. Ἄν δὲ ἡ ἀπειλή τῶν τρικυμιῶν δὲν ἦτο καὶ τόσον ἀναπόφευκτος, καὶ ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν ζέσθην.

Ἐσκόπευαν οἱ φίλοι μας νὰ ταξειδεύσων ὑπὸ τὸν φλογερὸν οὐρανόν, πλησιαζόντες πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, δηλαδὴ πλεόντες πρὸς τὴν τρομερὰν ἐκείνην γραμμὴν, ἢ ὅποια χωρίζει τὴν γῆν εἰς δύο ἡμισφαίρια, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἥλιος μὴ μείνει μόνιμος εἰς τὸ ζενίθ. Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον.